

* ثَلَاثٌ مَنْ حَافِظٌ عَلَيْهَا سَعَدَ: إِذَا ظَهَرَتْ عَلَيْكَ نِعْمَةٌ فَأَخْدَمَ اللَّهَ وَإِذَا أَبْطَأَ عَنْكَ الرَّزْقُ فَاسْتَغْفَرَ اللَّهَ، وَإِذَا أَصَابَتْكَ شِدَّةٌ فَأَكْثَرْتَ مِنْ قَوْلِ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ.

سه چیز است که هر کس آنها را استوار دارد و استمرار بخشد خوشبخت است: اگر نعمتی بر تو نمایان گشت خدای را شکر کن و اگر رزقی دیر به تو رسید، استغفار کن و اگر رنج و سختی بر تو روی آورد، بسیار «لا حول ولا قوة الا بالله» بگو.

* السَّعِيدُ مَنْ آسَهَانَ بِالْمَقْهُودِ سَعَادَتِ مَنْدٍ كَسَى اسْتِ كَهْ بِهْ أَنِجَهْ رَفْتَنِ اسْتِ دَلْ نَبِنْدِ. (آنچه نباید دلبستگی را نشاید).

* بِالْإِيمَانِ يَرْتَقَى إِلَى ذُرْوَةِ السَّعَادَةِ، بِهِ وَسِيلُهُ إِيْمَانٌ مِي تَوَانْ بِهْ قَلَهْ سَعَادَتِ صَعُودِ كَرْدِ.

* حَالِسِ الْعُلَمَاءِ تَسَعَّدَ هَمَنْشِينِ دَانِشْمَنْدَانِ بِاشْ تَا خُوشْبِخْتِ شُوی.

* إِذَا أَفْتَرْنَ الْعَزْمَ بِالْحَزْمِ كَمِلْتَ السَّعَادَةَ، هَرْ گَاهِ ارَادَهْ وَتَصْمِيمِ بِا حَكْمَتِ هَمْرَاهْ شُودِ، سَعَادَتِ كَامِلِ مِي گَرْدَدِ.

* مَنْ كَمَالَ السَّعَادَةَ، السَّعَى فِي إِصْلَاحِ الْجُمْهُورِ تَلَاشِ دَرِ إِصْلَاحِ مَرْدَمِ، اَزْ كَمَالِ سَعَادَتِ اسْتِ.

* إِنَّ أَسْعَدَ النَّاسِ فِي الدُّنْيَا مَنْ عَدَلَ عَمَّا يَتَرَفُّ ضَرَّةً، وَإِنَّ أَشْقَاهُمْ مَنْ آتَبَعَ هَوَاهُ.

خوشبخت ترین مردم در دنیا کسی است که از آنچه به او زیان می رساند دوری جوید و شوربخت ترین مردم کسی است که پیرو هوای نفس باشد.

* أَعْظَمُ النَّاسِ سَعَادَةً أَكْثَرُهُمْ زُهَادَةً، سَعَادَتِ مَندِ تَرِینِ مَرْدَمِ، زَاهِدِ تَرِینِ وَپَارِسَاتَرِینِ آنِهَاسْتِ.

* السَّعِيدُ مَنْ أَخْلَصَ الْقَاعَةَ، خُوشْبِخْتِ كَسَى اسْتِ كَهْ دَرِ اطَاعَتِ پَرُورِدْ گَارِ اخْلَاصِ وَرَزْدِ.

* سَعَادَةُ الْمَرْءِ الْقِنَاعَةُ وَالرِّضَا، نِکِیخْتِ انْسانِ دَرِ پِشِهْ کَرْدِنِ قِنَاعَتِ وَرِضَا سَتِ.

* مَنْ حَاسَبَ نَفْسَهُ سَعِيدًا، خُوشْبِخْتِ كَسَى اسْتِ كَهْ حَسَابِ گَرِ نَفْسِ خُویْشِ بِاشْدِ.

از مجموعه روایات نتیجه می گیریم که:

۱- پرواز در آسمان نیکبختی و دستیابی به سعادت حقیقی بستن پل بین عبد و معبود است.

۲- هر عمل نیکی، نردبان صعود انسان به سوی محبوب و ادراک خوشبختی عمیق است.

۳- زهد، قناعت، مردمداری، همنشینی با علما، دوراندیشی و... از گذرگاههای انسان به سوی خوشبختی محسوب می شوند، به دیگر زبان اینها جلوه های خوشبختی و سعادت مندی انسانند.

۴- خوشبختی حقیقی اکتساب و دسترسی به لذت های آبی و فانی نیست، تنها گره خوردن زندگی با ارزشها و ورزشهای معنوی سعادت آفرین است.